

ГАЛАСЫ СПАДЧЫНЫ

«Ад прадзедаў спакоў вякоў нам засталася спадчына...» – гэтыя словы нашага знакамитага песняра адразу ўспамінаеш, калі ідзе размова пра народны фальклорны калектыў «Голас Спадчыны» Багатырскага сельскага Дома культуры. Менавіта калектыў і яго нязменны кіраўнік В. У. Пісюкова не толькі захоўваюць фальклорную спадчыну, але і шчыруюць на ніве яе адраджэння.

А пачыналася ўсё ў 1971 годзе, калі Вера Уладзіміраўна сабрала вакол сябе аматараў і знаўцаў фальклору. Сама ўлюбёная ў беларускую народную песню, яна змагла зацікавіць і моладзь, якая таксама прыйшла ў калектыў, і праца закіпела. Кіраўнік збірала і запісвала песенны фальклор, рабілі гэта і ўдзельнікі гурта. Справа ў тым, што песні рэгіёна маюць своеасаблівую манеру выканання (меладычны канон), якая амаль не сустракаецца ў іншых рэгіёнах Беларусі. Вера Уладзіміраўна марыла, каб меладычныя абрадавыя песні Полаччыны загучалі на ўсю Беларусь. Але для гэтага трэба было працаваць і працаваць. Рэпетыцыі ішлі за рэпетыцыямі, адшліфоўваліся ўсе дэталі. І першы вялікі поспех – званне лаўрэата II Усеаўскага фестывалю народнай творчасці. Аб калектыве загаварылі не толькі ў раёне, але і ў рэспубліцы. Выступленні на радыё, тэлебачанні, на Міжнародным фестывалі фальклору ў Пінску, на «Славянскім базары» ў Віцебску...

Песні «Голаса спадчыны» зацікавілі і даследчыкаў. Неаднойчы прязджалі да самадзейных артыстаў супрацоўнікі Акадэміі навук Рэспублікі Беларусь, выкладчыкі і студэнты Універсітэта культуры, Мінскага і Віцебскага універсітэтаў.

У рэпертуары калектыву абрадавыя жніўныя, валачобныя, калядныя, вялікодныя песні. А як радуецца глядачы, назіраючы Вясельны абрад або Хрэсьбіны! Дзе яшчэ сучасная моладзь можа ўбачыць спадчыну продкаў?!

Цяжка пералічыць усе ўзнагароды «Голаса спадчыны». Дзесяткі дыпламаў, узнагароды райвыканкама і аблвыканкама, тры медалі лаўрэатаў, грашовыя прэміі і проста словы ўдзячнасці ад глядачоў.

Канечне, галоўнае багацце калектыву – людзі. У 1992 годзе прыйшла Ірына Віктараўна Гарбунова. З яе прыходам калектыў атрымаў другое дыханне. Дарэчы, намаганнямі Ірыны Віктараўны створаны калектыў-спадарожнік «Каласочкі», у якім дзеці спасцігаюць вусную народную творчасць.

У «Голасе спадчыны» ёсць і сямейныя дынастыі. Гэта Пісюковы – маці, сын, нявестка, унучка; Стрэльчанкі – маці, дачка, унучка. Даўно і плённа працуюць ветэраны: Людміла Ксынкіна, Ганна Жаркова, Марыя Ракіцкая, Алена Лагоўская, Наталля Шарамецева, Жанна Зянькова, Алена Каваленка, Ірына Бялкоўская, Аляксандр Крупскі, Таццяна Стараннік, Станіслаў Лінкевіч. Не так даўно прыйшлі ў калектыў Валянціна Шлык, Галіна Бычкова, Тамара Паршанок, Наталля Хадунова, Іна Бацян, Любоў Шаставец, якія ўжо заявілі аб сабе як аб людзях, аддадзеных народнай песні.

Плённым стаў для калектыву 2005 год. Перамога на адборачным туры фестывалю народнага мастацтва «Беларусь – мая песня» ў г. п. Шуміліна. У Віцебску на заключным туры калектыў стаў у другі раз лаўрэатам II Усебеларускага фестывалю народнага мастацтва «Беларусь – мая песня».

Кіраўнікі калектыву В. У. Пісюкова, І. В. Гарбунова і яго ўдзельнікі адзначаюць, што працаваць было б цяжэй, калі б не дапамога кіраўніцтва раёна. Вялікі дзякуй яны выказваюць старшыні Полацкага райвыканкама Валерыю Васільевічу Палідаўцу за падтрымку і сродкі для набыцця сцэнічных касцюмаў, якія дапамагаюць зрабіць выступленні больш яркімі і захапляючымі.

Словы ўдзячнасці – і ў адрас аддзела культуры райвыканкама за дапамогу ў арганізацыі паездак на канцэрты, і Раённаму метадычнаму цэнтру за ўвагу і дапамогу калектыву.

Мы ўсе ганарымся тым, што «Голас спадчыны» працуе на Полаччыне, што яго праца дала добрыя вынікі. Пацвярдзэнне таму – званне лаўрэата II Усебеларускага фестывалю народнага мастацтва «Беларусь – мая песня».

Усе работнікі культуры раёна прыхільнікі таленту «Голаса спадчыны» і глядачы віншуюць фальклорны калектыў «Голас спадчыны» з гэтым ганаровым званнем і жадаюць новых здзяйсненняў на ніве адраджэння беларускага фальклору.

Ж. Я. Чарняўская,
дырэктар Раённага метадычнага цэнтру
народнай творчасці і культасветработы.